

Hviledagen

Der er to ordninger, der går tilbage til skabelsen: Ægteskabet,¹ og hviledagen.²

Begge ordninger er indeholdt i de ti bud som bud nummer 3 og 6 efter den lutherske inddeling.³ Det er samtidig de to ordninger, som Satan løber storm imod for at forføre menneskeslægten og menigheden ved at forherlige egoismen og appellere til den menneskelige forstand.

Vi skal i det følgende se på budet om at holde hviledagen hellig.

Budet lyder i sin helhed: ”Husk sabbatsdagen og hold den hellig. I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde, hverken du selv eller din søn eller datter, din træl eller trælkvind eller dine husdyr, og heller ikke den fremmede i dine byer. For på seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han. Derfor har Herren velsignet sabbatsdagen og helliget den.”⁴

Budet om at holde hviledagen hellig følger lige efter budene om, at du må ikke have andre guder end Herren, og du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn. Hvis rækkefølgen altså har betydning, så er budet om helligdagen det første og største bud i relation til menneskelivet her på jorden. Et andet forhold, der peger i den retning er, at intet andet bud nævnes så ofte i GT, og at Israels ulydighed mod budet om hviledagen fik afgørende betydning for, hvordan det gik folket.

Budets indhold:

”Husk sabbatsdagen og hold den hellig.” Det betyder grundlæggende, at du i løbet af arbejdsugen planlægger din tid, så du ikke behøver at arbejde på hviledagen.⁵ At du holder den hellig har en dobbelt betydning. Du fastholder og bekender, at hviledagen er hellig, når du bliver spurgt derom. Og i praksis afholder du dig fra at udføre arbejde på den syvende dag, fordi Herren har helliget hviledagen.

Det gælder dig selv og din husstand, altså det område, som du er ansvarlig for. Men budet gælder også den fremmede i dine byer. Det sidste betyder, at budet har et politisk aspekt, for det er vore politikere, der har ansvar for landets love, der også gælder for den fremmede i vore byer, som for eksempel: landets lukke-
lov.

Hvad der ikke står i budet:

Der står ikke et ord om, at du på hviledagen skal opføre dig hellig ved at gå til gudstjeneste eller til møde. Det er en misopfattelse, at Guds børn derved skulle gøre hviledagen hellig. Vi kan ikke gøre noget helligt – ikke det mindste. Det er

¹ Mat.19:4-7 og 1.Mos.1:17+5:2

² 1.Mos.2:2-3

³ Se oversigten over ”De ti bud” sidst i bogen.

⁴ 2.Mos.20:8-11 og 5.Mos.5:12-15

⁵ Læs beretningen om hvordan Gud gav israelitterne mannaen under ørkenvandringen. 2.Mos.16:25-29

Herren alene, der helliger. ”For på seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han. *Derfor har Herren velsignet sabbatsdagen og helliget den.*”

Selv om vi ikke kan hellige hviledage, så er det naturligt, at Guds børn på hviledagen samles om Guds ord, for at prise og ophøje Gud vor frelser. Jesus selv gik efter sin sædvane i synagogen på sabbaten.⁶ Det er ikke budet med dets krav, der samler de hellige på hviledagen, det er i stedet en følge af budet, nemlig, at vi ved den frihed, som budet giver, kan samles i Jesu navn.

Man møder jævnligt den indstilling (sjældent udtalt, men ofte praktiseret), at budet om hviledagen ikke gælder længere. Intet er mere forkert, for ikke en tøddel af loven skal forgå,⁷ siger Jesus. Budet om at holde hviledagen hellig gælder nøjagtigt ligesom budet om, at du ikke må slå ihjel. Begge budene er indeholdt i de ti bud, og begge gælder stadig.

Grundlaget for sabbatsbudet er, at Gud skabte verden på 6 dage og hvilede på den syvende. Men der er en grund mere. ”Husk, at du selv var træ i Egypten, og at Herren din Gud førte dig ud derfra med stærk hånd og løftet arm. Derfor har Herren din Gud befalet dig at fejre sabbatsdagen.”⁸ Hviledagen er samtidig en festdag, hvor jøderne skulle fejre udfrielsen af slaveriet i Ægypten, hvor der aldrig var nogen hviledag. Med stærk og løftet hånd førte Herren dem ud i friheden. Det peger frem mod Jesus, der kom ”for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.”⁹ Hviledagen er en festdag givet til os af Herren, der førte os fra mørkets fængsel ud i lysets rige. Men det er et aspekt ved helligdagen, som der stort set ikke tales om i menigheden.¹⁰ En af grundene kan være, at man i så fald måtte tage Guds bud alvorligt og handle derefter.

Om forholdet mellem Israel og Gud siger Herren: I skal holde mine sabbatter, for sabbaten er et tegn mellem mig og jer, slægt efter slægt, for at I skal vide, at det er mig, Herren, som helliger jer. I skal holde sabbaten, for den er hellig for jer. Den, som vanhelliger den, skal lide døden.”¹¹

Bemærk:

- Det er Gud, der helliger folket, fordi sabbaten er hellig for dem. Folket kan ikke hellige sabbaten, for det har Gud gjort.

⁶ Luk.4:16

⁷ Mat.5:18.

⁸ 5. Mos.5:15.

⁹ Luk.4:18.

¹⁰ Der vil i det følgende blive skelnet mellem kristenhed, menighed og de hellige.

”Kristenheden” er en fællesbetegnelse for befolkningen i de lande, man kalder kristne, bl.a. fordi flertallet er døbt.

”Menigheden” i Danmark omfatter folkekirken og flertallet af de organiserede menigheder, repræsenterede ved deres præster og ledere. Menigheden er således en organisation, der i udgangspunktet skal tjene Kristi legeme, der består af de hellige, der er indpodet i Kristus.

”De hellige” er ved tro på Jesus blevet genfødt af Gud til et evigt liv. De er lemmer på Kristi legeme, og de er i virkeligheden Guds sande menighed, men for at skelne mellem menigheden som organisation og som organisme, vil den sande og levende menighed blive benævnt ”de hellige.”

¹¹ 2. Mos.31:13-18. Se også Ez.20, 12+20.

- Sabbaten er et tegn og en eviggyldig pagt mellem Gud og folket og er derfor et pagtstegn, der gælder til evig tid. Fejringen af sabbaten bliver således et tegn for alle Israels naboer, så det kendes, at Herren er Israels Gud.
- Hvor alvorligt, Gud tager det med overholdelsen af budet, ses dels af, at den, som vanhelliger sabbaten, skal lide døden.¹² Men samtidig er de citerede vers den sidste og mest indtrængende formaning, Gud giver til Moses, inden Gud giver ham de to stentavler.

* * *

Sabbatsbudet og landet:

I Guds ord tales der om, at ulydighed mod budet om at holde sabbaten hellig har konsekvenser for det land, hvor Guds folk bor. Gud siger: "Jeg vil selv sprede jer blandt folkene, og med draget sværd vil jeg forfølge jer; jeres land skal blive til ørken og jeres byer lægges i ruiner. Da skal landet få erstatning for sine sabbatter al den tid, det ligger øde hen, mens I er i jeres fjenders land; landet skal hvile og få erstatning for sine sabbatter. Al den tid, det ligger øde hen, skal det hvile, fordi det ikke kunne hvile under jeres sabbatter."¹³ Og om bortførelsen til Babylon står der: "Det skete, for at Herrens ord til Jeremias kunne gå i opfyldelse, indtil landet havde fået erstatning for sine sabbatter. Al den tid det lå øde hen, hvilede det, til der var gået halvfjerds år."¹⁴ Guds ord giver ikke en dybere forklaring på forholdet mellem landet og folkets lydighed i relation til sabbatsbudet. Men bortførelsen til Babylon viser, at der er en sammenhæng, og at det har konsekvenser. Det er ikke klart, om det alene gælder Israel folk og det forjættede land, som Herren gav sit folk. Men det afføder alligevel spørgsmålet: Hvilken skyld pådrager vi os og vort land ved at lade hånt om Guds bud, og lader hånt om at holde hviledagen hellig?

Hos Esajas læser vi, at Gud siger: "Lykkelig den, der holder fast ved det: at holde sabbaten og ikke vanhellige den og vogte sig for at gøre noget ondt." Og Herren siger om de kastrerede og de fremmede, som holder Herrens sabbatter og derved bevidner, at de vælger Guds vilje og hans pagt, at dem vil Gud Herren give et evigt navn, der aldrig slettes ud, og føre dem til sit hellige bjerg.¹⁵

* * *

Af alle budene, der vedrører det daglige liv, er det budet om at holde hviledagen hellig, der oftest nævnes i GT, fordi det på en særlig måde er afgørende i forholdet til Gud. Men hvad betyder det så i praksis, at "i seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde?"

Gud giver selv svaret: "På seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han."¹⁶ Guds beskrivelse af arbejde er altså: At opnå resultater skabt ved aktiviteter, der efterfølgende kræver

¹² I oversættelsen fra 1931 lyder det: "Vogt eder for eders sjæles skyld, at I ikke bærer byrder ind gennem Jerusalems porte på sabbatsdagen!" Jer.17:21.

¹³ 3. Mos.26:33-35.

¹⁴ 2. Krøn.36:21.

¹⁵ Es.56:1-8.

¹⁶ 2. Mos.20:11.

hvile. Sådan var det for Gud i begyndelsen. Men for menneskene fik arbejde en speciel drejning efter syndefaldet. Gud siger til Adam: ”Med møje skal du skaffe dig føden alle dine dage. Tjørn og tidsel skal jorden spire frem til dig, og du skal leve af markens planter. I dit ansigts sved skal du spise dit brød.”¹⁷ Efter syndefaldet er alt arbejde uløseligt knyttet sammen med det at opretholde livet, enten gennem markarbejde eller ved handel. Et par eksempler:

”I seks dage må du arbejde, men på den syvende dag skal du hvile; selv når der skal pløjes eller høstes, skal du hvile.”¹⁸ Når vor sunde snusfornuft siger, at i dag er det søndag, og det er vejr til at høste, mens det i morgen bliver regnvejr, så fristes vi til ulydighed, men vi undlader alligevel at høste og bøjer os i stedet for Guds bud og Guds visdom på trods af fornuften. Hvorfor? Fordi Herrens velsignelse ved lydighed langt overgår, hvad vi kan rumme eller fatte. Det samme gælder konsekvensen af ulydighed.

Der er flere advarsler / løfter i GT i forbindelse med handel på sabbaten. ”Hvis du tager dig i vare på sabbaten og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbaten frydefuld og Herrens hellige dag ærværdig, hvis du ærer den ved ikke at gøre, som du plejer, drive handel og træffe aftaler, så skal du glæde dig over lykken hos Herren. Jeg vil føre dig frem over landets høje og lade dig nyde godt af din fader Jakobs ejendom. Herren selv har talet.”¹⁹ Gælder det stadig? Ja, og der er – Gud være lovet – stadigvæk hellige i vort land, der regner lykken hos Herren for mere værd en profit opnået ved ulydighed på en sabbat. Men de synes at blive stadig færre.

Hvordan forholdt Israel sig så til Guds bud om at holde sabbaten hellig?

Hos Jeremias læser vi både om Guds velsignelse ved at holde sabbatsbudet og forbandelsen ved i ulydighed at undlade det.²⁰ Læs selv hele afsnittet, hvor Gud siger om Israel: ”De hørte ikke og lyttede ikke; de gjorde nakken stiv og ville ikke lære.” Derfor ender det med Jerusalems ødelæggelse og bortførelsen til Babylon. ”Det skete, for at Herrens ord ved Jeremias kunne gå i opfyldelse, indtil landet havde fået erstatning for sine sabbatter. Al den tid, det lå øde hen, hvilede det, til der var gået halvfjers år.”²¹

Efter hjemkomsten fra Babylon synes det som om, man har lært lektien. Man skal ikke risikere en ny bortførelse og en ny eksil. Nu skal det være alvor med at holde sabbaten, så farisæerne tog over og udformede minutiøse regler for sabbatsfejringen med 39 hovedkategorier hver med detailforskrifter omfattende så forskelligt som såning, pløjning, høst, tærskning, bagning, at spinde, tænde ild, slå med en hammer, at løse en knude, eller hvor langt man må gå. Det blev en umådelig tung og ubærlig byrde, som farisæerne strengt søgte og stadig søger at overholde. Og det var denne lovtrældom, Jesus kom og gjorde op med, og som ultimativt førte til, at han blev korsfæstet.²²

¹⁷ 1. Mos.3:17b-19a.

¹⁸ 2. Mos.34:21.

¹⁹ Es. 58:1-14. Se også Jer. 17:21-27 og Neh.13:15-18.

²⁰ Jer.17:19-27.

²¹ 2. Krøn.36:21.

²² Mat.12:14 og Mar.3:6.

* * *

Jesus og sabbaten:

Jesus er Guds ord, det der var fra begyndelsen, og som blev kød og tog bolig iblandt os. Jesus er derfor selv loven og dermed også sabbatsbudet. Derfor er det heller ikke overraskende, at Jesus efter sin sædvane gik i synagogen på sabbaten.²³ Det var heller ikke denne sædvane, der førte til konfrontationen med farisæerne, men derimod forkyndelsen af evangeliet om den frihed, som forløsningen i Jesus indebærer.

Hvis man læser de fire evangelier, findes der flere beskrivelser af Jesu forhold til sabbaten:

Disciplenes aksplukning på en sabbat, efterfulgt af beretningen om helbredelsen af en mand med en visnen hånd, findes næsten enslydende hos evangelisterne Matæus, Markus og Lukas.²⁴

Desuden har Lukas to supplerende beretninger om helbredelse af en krumbøjet kvinde og af en mand med vand i kroppen,²⁵ mens Johannes har beretningen om den lamme ved Betesda Dam, og om jødernes forhold til loven i forbindelse med omskærelse på en sabbat.²⁶

Vi vil se nærmere på Jesu forhold til og udtalelser om sabbaten ud fra Mat.12:1-8: "På den tid kom Jesus på en sabbat forbi nogle kornmarker. Hans disciple blev sultne og begyndte at plukke aks og spise. Da farisæerne så det, sagde de til ham: "Se, dine disciple gør noget, det ikke er tilladt at gøre på en sabbat." Men han sagde til dem: " Har I ikke læst, hvad David gjorde, da han og hans mænd blev sultne, hvordan han gik ind i Guds hus og spiste af skuebrødene, som det hverken var ham eller hans mænd, men kun præsterne tilladt at spise? Eller har I ikke læst i loven, at præsterne krænker sabbaten på selve sabbaten i templet og det uden at pådrage sig skyld? Men jeg siger jer: Her er noget større end templet! Havde I fattet, hvad det betyder: "Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer," så havde I ikke fordømt de uskyldige. For Menneskesønnen er herre over sabbaten."

Farisæerne konstaterer ud fra deres regler, at disciplene udfører et arbejde, og det er forbudt på en sabbat! Og de mener at have ret, for det, at plukke aks og spise kærnerne er med til at opretholde livet og er derfor arbejde.

Jesu svarer, at David og hans mænd spiste af skuebrødene uden at pådrage sig skyld, og at præsterne ved at slagte og spise af offerdyrene på sabbaten krænker sabbaten – endda i selve templet. Og - fjøjer Jesus til, her er mere end templet.

Jesus peger i første omgang på, at problemstillingen ikke er så sort-hvid, som farisæerne vil gøre den til. Og så tilføjer han et nyt element: Templet. Han peger på, at præsterne krænker sabbaten i templet, der er det sted, hvor Gud åbenbarede sig for Israel, hvor det store råd havde sæde, og hvor de åndelige ledere sammen med de skriftlærde holdt til. Templet var også det sted, som Jesus kaldte sin Fars

²³ Luk.4:18.

²⁴ Mat.12:1-14, Mar.2:23-3:6 og Luk.6:1-11.

²⁵ Mat.14:1-6 og 13:10-17

²⁶ Joh.5:1-8 og 7:19-24

hus. Men her - midt i en kornmark er det, der er større end templet, for Jesus, Guds søn er større end templet, så sandt som den, som templet er bygget for, er større end selve templet. Jesus er loven kommet i kød, han er over alle, og han, menneskesønnen er herre over sabbaten.

Jesus siger om farisæerne, at de fordømte de uskyldige. De havde ud af egne forestillinger og tanker opstillet bestemmelser for, hvordan loven skulle opfyldes og gjort det i forventning til, at man ved opfyldelse heraf skulle opnå Guds velbehag og belønnes af Gud med frelsen. Og i forhold til deres lov, havde disciplene gjort sig skyldig i lovbrud.

Hertil svarer Jesus: "Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer."²⁷

1. Sådan taler kun Gud, den højt ophøjede, der er større end templet og som står uendeligt højt over farisæerne. Det forstod farisæerne godt og følte sig nedgjort, så de besluttede at slå Jesus ihjel.
2. Gud vil ikke betales med slagtofre. Han vil ikke betales med selvgjort lovtrældom eller andre menneskelige ofre, for ingen vil i evighed opnå frelse mod betaling.
3. Jesus vil barmhjertighed i stedet – hans egen barmhjertighed. For i vort sted blev han selv Guds slagtoffer, så barmhjertighed af Guds nåde gives enhver, der tror på ham.
4. "Havde I fattet, hvad det betyder," siger Jesus. Men det gjorde de ikke, og det gør vi heller ikke, om Gud ikke åbenbarer det for os ved Helligånden.

Af ovenstående får vi et lille indblik i Jesu forhold til sabbatsbudet, men vi fik ikke svar på, hvordan vi i vor dagligdag skal forholde os til hviledagen.

Lad os derfor læse videre fra Mat.12, vers 9-14: "Jesus gik videre derfra og kom ind i en synagoge. Og se, der var en mand med en visnen hånd. Og for at anklage Jesus, spurgte de: "Er det tilladt at helbrede på en sabbat?" Men han sagde til dem: "Hvem af jer, der har et får, ville ikke gribe fat i det og trække det op, hvis det faldt i grøften på en sabbat? Et menneske er dog meget mere værd end et får. Derfor er det tilladt at gøre noget godt på en sabbat." Da sagde han til manden: "Ræk din hånd frem!" Han rakte den frem, og den blev rask igen som den anden. Men farisæerne gik ud og traf beslutning om at få ham slået ihjel."

Konklusion: Det er tilladt at gøre noget godt på en sabbat, for "sabbaten blev til for menneskenes skyld og ikke mennesket for sabbatens skyld."²⁸

Den praktiske udledning af Jesu ord og handlinger:

1. Der er forskel mellem det at gøre godt og det at arbejde på en sabbat. Budet lyder: "Den syvende dag er Sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde." Når Jesus skelner mellem gode gerninger og arbejde, er det så fordi, han ikke tager tungt på sabbatsbudet? Nej! Jesus er så nøjeregnende, at han selv blev Guds slagtoffer for at fuldkomme og opfylde netop dette bud.

²⁷ Gl. oversættelse: "Barmhjertighed vil jeg, ej slagtoffer."

²⁸ Mar.2:27.

2. Bemærk, at Jesus ikke peger på en bestemt dag i ugen som hviledag; men hver syvende dag er det sabbat for Herren. Det gælder også for dem, som fik betroet et arbejde om søndagen. De holder blot hviledag på en anden af ugens dage.
3. Der kan være skyggeområder eller gråzoner i området mellem gode gerninger og arbejde. Men den, der lever med Herren, vil af Ånden blive vejledet til hele sandheden selv ned i det mindste. Men aldrig på en måde, så friheden i Kristus bliver en anledning for kødet.

Det hører med, at da Jesus forkynder sandheden for dem, beslutter de sig for at slå Jesus – sandheden - ihjel. Det er ikke anderledes i dag. Mens dette skrives, dræbes Guds børn dagligt, fordi de holder fast ved Guds bud, og fordi de bevarer Jesu vidnesbyrd.

* * *

Menighedens forhold til budet om at holde hviledagen hellig:

Det kan siges kort: Menigheden i Danmark synes ikke eller kun i ringe grad at forholde sig til budet. En af grundene er nok, at mange af menighedens (organisationens) medlemmer har valgt at leve, som om budet ikke eksisterer. Man har erstatet Helligåndens vejledning med den menneskelige fornuft, men opretholder Guds frygts skin uden at eje dens kraft, og man har i vid udstrækning accepteret verdens indstilling til en række forhold som:

- Budet om at holde hviledagen hellig.
- Skilsmisse og gengiftning.
- Unges samliv før ægteskab.
- Kvindelige præster.
- Homofilt samliv.
- Mord på fostre
- Kunstig befrugtning med udvælgelse af det "rigtige" barn.
- Rugemødre

Kort sagt: Mennesket vil selv være Gud og skaber, og håner derved den levende Gud og udfordrer Guds hellighed. Og menigheden ser i alt væsentligt til og accepterer mere og mere, at selv disse forhold får råderum i menigheden. I stedet er man optaget af strukturer, strategier, konferencer, kampagner, og hvordan evangeliet bedst kan udformes og præsenteres, så menigheden kan vokse og opnå de andre menigheders og verdens anerkendelse.

Menigheden gør for det meste vage indsigelser, hver gang Satan skærer en ny skive af fortabelsens brød, men aldrig så det medfører, at man forfølges eller må give afkald på verdens accept eller økonomiske fordele. Og slet ikke så man i efterfølgelse af Jesus bliver lydige til døden, fordi man forkynder og fastholder sandheden.

"Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer,"²⁹ siger Jesus.

²⁹ Joh. 15:20.

Men hvem i vort land bliver forfulgt? Ikke menigheden. Kun de hellige, de få, der i tro og lydighed tager korset op og følger Jesus. De tvinges vel ikke til at forlade menigheden? – Og dog. Selvom det ikke sker ved fysisk forfølgelse (endnu), så er der mange hellige, der for deres frelses skyld må skille sig ud for at blive i sandheden.

Om sine hellige siger Herren: "Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart. Men når menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?"³⁰

* * *

De helliges forhold til sabbaten eller hviledagen:

De hellige er de genfødte, som Gud i sin nåde har givet en levende tro på Jesus. De er lemmer på Kristi legeme. De er skrøbelige og ude af stand til at gøre noget i sig selv. Men de er i Kristus, og i ham har de del i den kraft, hvormed Gud opvakte Kristus fra de døde. I ham ejer de det evige livs håb og løftet om at gå ind til den sabbatshvile, der venter Guds børn.

Jesus beder til sin himmelske Far for sine disciple og siger: "Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde. De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden"³¹. De hellige er ét med Faderen og Sønnen.

Men hvad betyder det, at de er i verden, og hvilke konsekvenser har det i forhold til Guds bud om at holde hviledagen hellig?

For år tilbage, var der stadig så meget salt tilbage i vort samfund, at hviledagen blev respekteret og blev understøttet af bl.a. lukkeloven. Men efterhånden som saltet har mistet sin kraft, har fordærvens kræfter taget over. Skive efter skive har Satan skåret af lovløshed, og han har opnået, at vort folk spotter og udfordrer den levende Gud med reklamespots som: Tilbudet gælder kun på søndag. Gør en god forretning på søndag og tjen lidt ekstra på dine indkøb. Satan lader os forstå, at det menneskeligt set er dumt og mangler på sund fornuft ikke at gøre det, - og mange fristes til at være lydige.

Det er Satans list at nedgøre budet om at komme hviledagen i hu på en måde, så han finder medhold i den menneskelige forstand. Her et par af hans begrundelser for at tage i Bilka eller et andet indkøbssted på søndag:

- Vi kan spare, og det vil hjælpe os økonomisk.
- Vi opnår fordele, vi ellers vil miste.
- De har helt specielle tilbud på søndag – også til børnene.
- Vi har god tid, og vi kan få en oplevelse ud af det.

Det sidste er sandt. Men den egentlige oplevelse er skjult for de fleste. Oplevelsen er nemlig, at vi synder mod Guds bud, og at vi er på vej ud i mørket. Satan lyver på

³⁰ Luk.18:7-8.

³¹ Joh.17:15-16.

samme måde, som han gjorde det for Eva: "Mon Gud virkelig har ment det så alvorligt med hviledagen? Vi lever jo i en anden tid, hvor mulighederne er så helt anderledes. Tænk dig om. Stol på din egen dømmekraft. Der er ingen grund til at gå glip af de muligheder, som Gud giver dig, fordi det er søndag."

Hvorledes skal det enkelte Guds barn da forholde sig, når det ønsker at vandre i lyset og blive bevaret for himlen? Her er et par anvisninger:

1. Vi bøjer os i lydighed for Guds bud og holder hviledagen hellig, og vi gør det for Jesu skyld, for at være ét med ham i efterfølgelsen.
2. Vi gør det ikke for at blive frelste, men fordi vi ved tro på Jesus Kristus er frelste og er indlemmede i ham, så vi er ét med Faderen og Sønnen.
3. Helligånden vil i hvert øjeblik oplyse os om, hvad Jesus mener med "Barmhjerlighed ønsker jeg, ikke slagtoffer", så vi altid ved at skelne mellem budets krav om ikke at udføre arbejde og at gøre godt på hviledagen. Derfor er vi frie til altid at gøre det rette.
4. Ved at holde hviledagen hellig ved ikke at udføre arbejde, ønsker vi efter Guds vilje at aflægge et vidnesbyrd for vore naboer og vore børn om, at vi er Guds den højstes børn i troens lydighed.
5. Når Satan frister og allierer sig med vor logiske og kødelige fornuft, så vender vi os til Jesus i bøn, i taksigelse og i tilbedelse, fordi han vil bevare os i evangeliets og sandhedens lys, uanset hvor dåreagtigt det ser ud i verdens øjne og for det selvstændigt tænkende menneske. Vi tager enhver menneskelig tanke, der vil anfægte sandheden, til fange ind under korset.

Ulykkeligvis er der ingen eller meget lidt hjælp at hente i de menigheder, hvor saltet har mistet sin kraft.

Hvorfra kommer da min hjælp? Fra Herren kommer min hjælp, himlens og jordens skaber. Han sover ikke, og hans fod vakler ikke, han som bevarer din indgang og udgang fra nu af og til evig tid.³²

Derfor er vi fulde af fortrøstning, for er vi trætte og tyngede af byrder, vil han bære vore byrder og give os hvile. Og i hans time skal vi gå ind til vor Herres glæde, ind til den sabbatshvile, som Gud har beredt for alle dem, som forblev tro til det sidste.

³² Sl.121.